

Men det er kampen om humøret. Det er også kampen om humøret, der betyder, at man skal smile og se glad ud, når man fremfører det synspunkt, at vi faktisk har et problem og slæber rundt på en gæld, som er meget værre end snakken om ældrebyrden, nemlig den banale kendsgerning, at vi i dag i den vestlige verden bruger så mange af Jordens naturressourcer, at hvis de begyndte at bruge det samme i resten af verden, ville de få en ende uendelig hurtigt. Og selv hvis de ikke gør det, er der alligevel ikke nok til vores efterkommere. Her skal man smile, hvorimod det anses for at være legitimt at se bekymret ud, når man snakker om, at der måske om 40 år bliver mangel på arbejdskraft, og derfor skal vi afskaffe efterlønnen og hæve pensionsalderen.

Selv om jeg betragter mig selv som et muntert menneske, må jeg indrømme, at det nok bliver svært at vinde kampen om humøret.

Det andet er kampen om forligene. Det er sådan, at når vi har den her lange diskussion om, hvem der vil forlig, og hvem, der ikke vil forlig, er det jo, fordi fru Marianne Jelved har ret i, at her har vi en flertalsregering. Hun har også ret i, at det skal se ud, som om vi har en mindretalsregering, der vil have forlig. Men det største problem, vi har, er sådan set, at det største oppositionsparti lever i illusionen om, at vi har en mindretalsregering, der gerne vil indgå forlig.

Kl. 22.10

Så får vi selvfølgelig den her alenlange snak, hvor det hele handler om, at det skal dokumenteres og bevises, at Socialdemokraterne enten ikke vil; det er, hvis det er nogle; og ikke kan; det er, hvis det er nogle andre; indgå i forlig. Og så kommer vi kun meget sent og rent periferisk til det, der er sagens substans.

Jeg havde selv oplevelsen, da vi diskuterede strukturreformen på miljøområdet, hvor jeg ved, at de socialdemokrater og også radikale, der var involveret i sagen, arbejdede og sled og puklede for at få en bred aftale, og de var ind mellem præget af optimisme. Det gjorde mig tit trist, for jeg foretrak, at der ikke blev en aftale.

Men det er også en banal kendsgerning, at der ikke kom nogen aftale. Skyldes det så, at regeringen ikke ville lave aftaler, fordi Dansk Folkeparti ikke ønskede det? Ja. Men det skyldes nok også, at man var uenige, fordi for Dansk Folkeparti og regeringspartierne, i hvert fald for Venstre, var det vigtigste, når vi diskuterede strukturreform i forhold til miljøet, at sikre fastholdelse af den skabelon, man havde vedtaget, hvor regionerne ikke skulle have noget at gøre.

Skulle det så føre til, at miljøet fik det lidt dårligere, var det en pris, man helt åbenlyst var villig til at betale. Men det er heller ikke underligt, når man er med i en regering, som, når vi tager diskussionerne om miljøpolitik, har en meget tilbagelænet holdning. Man har ikke noget ønske om for alvor at gøre noget ved ressourceforbruget og få omlagt den danske energipolitik. Det er klart, at når man ikke synes, det er vigtigt, så bliver spillet om at fastholde strukturreformen det vigtigste.

Selvfølge lig findes der alternativer til flertallet i regeringen, og der findes også politiske alternativer. Det er klart, at når regeringen og statsministeren siger, at de vil sikre et samfund, der hænger sammen, et samfund, hvor der ikke er for store sociale og økonomiske skel, et samfund, hvor vi undgår en opsplitning i en elite, der kan klare det hele, og en restgruppe, som bliver hængt af og stødt ud i ledighed og sociale problemer, så lyder det jo godt.

Men det bliver mindre sympatisk, når man konstaterer, hvad statsministeren vil. For når det f.eks. handler om at sikre, at folk bor i forskellige boligkvarterer, så vi ikke har ghettoer, handler det jo om, at det er kontanthjælpsmodtagerne, som ikke må bo i nogen ganske bestemte kvarterer.

Tanken om, at man skulle sikre kontanthjælpsmodtagerne adgang til f.eks. Gentofte Kommune og andre steder, hvor der i dag er ghettoer af rige, får man jo ikke. Og når det handler om, hvordan man vil sikre, at de mennesker, der er på kontanthjælp, kommer i arbejde, er modellen entydigt den, at man forringer deres levevilkår. Det er det, der har ført til familierne på fire, der har 2.800 kr. om måneden. Man forringer deres økonomiske vilkår og siger, at hvis de ikke kan få deres børn til at opføre sig ordentligt, kan de få frataget de ydelser, der er til børn. Skulle man ikke kunne få en praktikplads, kan man også blive frataget sin kontanthjælp osv. osv. Det er melodien.

Mit synspunkt er, at når man så kombinerer det med konsekvent at omtale mennesker af en anden etnisk herkomst som forbrydere eller forbryderlignende typer, har man ikke skabt sammenhæng i samfundet, men splittelse, og det er jo det, som regeringen gør, i stedet for at fokusere på, hvordan der reelt kan skabes arbejdspladser.

Vi har i dagens debat nævnt to områder. Vi har sagt: Hvorfor dog ikke bruge de arbejdsløse og deres ressourcer til at nedbringe stressen på